RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 226.404 van 13 februari 2014
in de zaak A. 207.739/VII-38.734.

In zake : Nadia BAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Johan Verstraeten
kantoor houdend te 3000 Leuven
Vaartstraat 68-70
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 januari 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 16 november 2012 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 3 september 2009, houdende het gedeeltelijk verlenen van de milieuvergunning aan François Coffyn voor het verder exploiteren en uitbreiden van een nertsenfokkerij, gelegen aan de Groenestraat 27 te Langemark-Poelkapelle, met name ten belope van 1.200 moederdieren en 6.000 jongen, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing in die zin wordt gewijzigd dat de vergunning, zoals gevraagd, wordt verleend voor 1.500 moederdieren en 7.500 jongen, mits wijziging van de bijzondere exploitatievoorwaarden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arnaud Vannieuwenhuyze, die loco advocaat Johan Verstraeten verschijnt voor verzoekster, en advocaat Tine Strubbe, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. François Coffyn baat aan de Groenestraat 27 te Langemark-Poelkapelle een nertsenfokkerij uit. Hij beschikt in dit verband over een milieuvergunning voor 800 moederdieren, geldig tot 12 november 2016.

3.2. Op 30 april 2009 dient hij een milieuvergunningsaanvraag in voor het verder exploiteren en uitbreiden van zijn inrichting tot in totaal 9.000 nertsen, waarvan 1.500 moederdieren en 7.500 jongen.

3.3. Op 3 september 2009 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen een vergunning voor 7.200 nertsen, waarvan 1.200 moederdieren en 6.000 jongen, en weigert zij de aanvraag voor de overige 1.800 nertsen.

3.4. Verzoekster en de VZW Gaia dienen tegen de verleende vergunning een administratief beroep in. Ook François Coffyn zelf dient een administratief beroep in, voor zover hem de vergunning voor 1.800 nertsen wordt geweigerd en hem een aantal bijzondere voorwaarden worden opgelegd.

3.5. Na het inwinnen van de nodige adviezen, verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur op 26 maart 2010 de beroepen van verzoekster en de VZW Gaia gedeeltelijk gegrond en het beroep van François Coffyn gegrond. Aan François Coffyn wordt een vergunning toegekend voor de gevraagde 9.000 nertsen. Dit besluit wordt door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 218.947 van 19 april 2012.

3.6. Na het voormelde vernietigingsarrest herneemt de verwerende partij het administratief besluitvormingsproces. Zo worden er opnieuw een aantal adviezen ingewonnen, meer in het bijzonder bij de afdeling Ruimtelijke Planning en Stedenbouwkundig Beleid, de dienst Natuurlijke Rijkdommen, de afdeling

Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, die alle gunstig adviseren.

3.7. Op 16 november 2012 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur de beroepen gedeeltelijk gegrond. Aan François Coffyn wordt een vergunning toegekend voor de gevraagde 9.000 nertsen. Er worden nog een aantal wijzigingen aangebracht aan de opgelegde bijzondere exploitatievoorwaarden.

Dit is het thans bestreden besluit, waarvan de voor dit beroep relevante motieven als volgt luiden :

"Overwegende dat er bij het openbaar onderzoek 64 mondelinge en schriftelijke bezwaren en opmerkingen werden ingediend die betrekking hebben op: geurhinder, overlast van vliegen, ontsnappende nertsen die kippen en konijnen doden, rattenoverlast, geluidshinder door alarminstallatie 's nachts, zonevreemde inrichting, dierenwelzijn; dat er een 26-tal klachten schriftelijk werden geformuleerd aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Langemark-Poelkapelle; dat er een 8-tal van de geformuleerde klachten werden ingediend door niet-buurtbewoners en dat de overige klachten modelbrieven zijn die aan de buurtbewoners werden rondgestuurd; dat tijdens een telefoongesprek dd. 21 juni 2012 van een adviesverlener van de afdeling Milieuvergunningen met de afdeling Milieu-inspectie bleek dat er geen geurhinder of hinder door insecten of ongedierte afkomstig van het bedrijf werd vastgesteld; dat de afdeling Milieu-inspectie onder meer administratieve aanmaningen heeft gegeven inzake de voorkoming van de ontsnapping van nertsen, de alarminstallatie en de afwezigheid van een poort;

(…)

Overwegende dat de dieren ter plaatse worden gekweekt in kooien; daar waar voorheen vlakke kooien (1 niveau - flatdeck kooien) werden gebruikt, er nu kooien in 2 niveaus worden voorzien (etagekooien), waardoor er meer ruimte voor de dieren wordt gecreëerd wat de gevraagde uitbreiding mogelijk maakt; dat dagelijks de mest wordt verwijderd van onder de kooien; dat gier, mestvocht, mors- en reinigingswater onder de kooien wordt opgevangen en via betonnen goten (voorzien van afvoerbuizen) wordt verzameld in citernes (er zijn een 11-tal citernes aanwezig op het bedrijf of in totaal 120 m³ mengmestopslag); dat deze citernes jaarlijks worden geledigd en deze mengmest zal worden verwerkt in een mestverwerkingsinstallatie; dat de vaste mest (strooisel) wordt opgevangen op een betonnen vloer onder de kooien en vervolgens op de mestvaalt wordt gestapeld en nadien wordt afgevoerd naar een mestverwerkingsinstallatie, naargelang het seizoen; dat er in totaal een opslag van 100 m³ vaste mest is voorzien, volledig ommuurd met een ondoordringbare

betonvloer en met een citerne van 20 m³ voor de opvang van eventuele mestsappen; dat in de bestreden beslissing als bijzondere voorwaarde werd opgenomen dat de mestput moet overdekt zijn; dat tegen deze opgelegde bijzondere voorwaarde beroep werd ingediend door de exploitant om deze opgelegde voorwaarde te schrappen; dat enerzijds de mestkelders afgesloten zijn maar dat de mestvaalt niet is afgedekt; dat de mestvaalt een beperkte hoeveelheid mest betreft, die is gelegen op minstens 150 meter afstand van de dichtste woning waardoor de kans op geurhinder minimaal zal zijn; dat door de regelmatige afvoer (dagelijks) van de mest het risico op geurhinder wordt vermeden; dat bijgevolg deze voorwaarde kan worden geschrapt;

Overwegende dat een moederdier slechts één keer per jaar een nest jongen (gemiddeld 5 per worp) werpt in de loop van de maand mei; dat de jongen door de moedernerts worden gezoogd en na 10 à 12 weken worden gespeend; dat rond half november de jongen worden afgepelsd; dat er zodoende rond eind november alleen nog toekomstige ouderdieren op de inrichting overblijven; dat zodoende gedurende de helft van het jaar alleen ouderdieren op de inrichting aanwezig zijn;

Overwegende dat de voeding van de dieren in hoofdzaak bestaat uit een pasta van vis- en kipafval die wordt aangevuld met mineralen en vitaminen; dat het extern bereid voeder dagelijks wordt gekoeld (2°C) en wordt aangeleverd vanuit een koelvrachtwagen en overgepompt in een gesloten silo; dat het voeder bestaat onder de vorm van een soort paté, die met een distributiewagen ter plaatse, kooi per kooi, wordt toebedeeld; dat de doding van de dieren ter plekke gebeurt door middel van koolstofmonoxide (CO), teneinde bloed en een beschadigde vacht te voorkomen; dat ter plaatse de pels van de dieren wordt ontdaan door middel van gespecialiseerde toestellen (opspanmachine en onthuidmachine); dat hiervan 2 producten overblijven: het kadaver en de huid; dat de huiden daarna worden gestockeerd in een koelcel om hen daarna verder te bewerken (ontvetten en drogen); dat de kadavers en het slachtafval eveneens worden bewaard in hermetisch gesloten plastic vaten in de koelcellen; dat deze kadavers en het slachtafval regelmatig worden afgehaald door het vilbeluik (ophaling door Rendac, daags na telefonisch bericht); dat ook in de periode dat de dieren worden gedood (half november), de kadavers koel worden bewaard en om de twee dagen worden opgehaald door het vilbeluik (zo'n vier keer per slachtperiode); dat op het bedrijf geen afvalstoffen worden geproduceerd;

Overwegende dat volgens de bepalingen van titel II van het VLAREM, er geen verbods- en afstandsregels zijn verbonden aan het houden van nertsen; dat ook geen specifieke sectorale voorwaarden verbonden zijn aan dergelijke inrichtingen;

Overwegende dat het bedrijf zelf is gevestigd in een oude steenbakkerij, meer bepaald in het gedeelte dat het verst verwijderd is van de openbare weg; dat de eigenlijke nertsenkwekerij is ondergebracht in de vroegere droogtunnels van de oude steenbakkerij; dat het een langgerekt gebouw betreft met een totale lengte van nagenoeg 425 meter; dat de exploitatie gebeurt in het verst van de straat verwijderde gedeelte over een afstand van 300 meter; dat de stallen op natuurlijke wijze worden verlucht;

Overwegende dat de kooien van de nertsen ruim genoeg zijn; dat het uitbreken van de nertsen een probleem kan zijn; dat de deuren en doorgangen

zijn afgeschermd; dat de onderste ramen met passend gaas zijn afgedekt, en de bovenste niet; dat bijgevolg het niet ondenkbaar is dat toch een dier bovenaan kan ontsnappen; dat daarom nog meer aandacht moet gegeven worden aan het afschermen van de exploitatie; dat alle ramen en kieren van de (oude)steenbakkerij op een passende manier met gaas moeten worden afgedekt; dat de exploitant heeft verklaard dat aan de kant van het fietspad vallen-systemen geplaatst werden om het uitbreken van dieren te voorkomen;

Overwegende dat de inrichting is omgeven door een groenscherm van populieren, langs de kant van het fiets- en voetpad (verlaten spoorwegbedding); dat indien de exploitant ook honden wil aanhouden (6 honden aangevraagd, in de praktijk zullen er 4 honden worden voorzien) de inrichting zeker voldoende omheind moet zijn; dat er in de bestreden beslissing als bijzondere voorwaarde een omheining werd opgelegd (te concretiseren binnen een termijn van 2 maanden); dat tegen deze opgelegde bijzondere voorwaarde (te concretiseren binnen een termijn van 2 maanden) door de exploitant beroep werd ingediend; dat deze termijn voor de exploitant echter niet haalbaar is, omwille van de financiële consequentie (ingang afsluiten met automatische poort kost circa 3.000 €); dat daardoor een termijn van 1 jaar wordt aangevraagd na de beslissing; dat ondertussen de termijn van het bestreden besluit voorbij is; dat de omheining zelfs met het jaar uitstel reeds had moeten gerealiseerd worden; dat bijgevolg op deze vraag niet kan ingegaan worden;

(…)

Overwegende dat voor ontginningsgebieden, overeenkomstig artikel 17.6.3. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en de gewestplannen, geldt dat hier rondom een afzonderingsgordel moet worden aangelegd, waarvan de breedte vastgesteld wordt door de bijzondere voorschriften; dat na de stopzetting van de ontginning de oorspronkelijke of toekomstige bestemming, die door de grondkleur wordt aangegeven, moet worden geëerbiedigd en de voorwaarden voor de sanering moeten worden opgelegd opdat de aangegeven bestemming kan worden gerealiseerd;

Overwegende dat het agrarisch gebied, overeenkomstig artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en de gewestplannen, bestemd is voor de landbouw in de ruime zin en behoudens bijzondere bepalingen alleen de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen alsmede de woning van de exploitanten mag bevatten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt en ook de para-agrarische bedrijven;

Overwegende dat de uitwerking van een bijzonder oppervlaktedelfstoffenplan (BOD) voor elke specifieke delfstof voorzien is in het oppervlaktedelfstoffendecreet; dat in dit BOD een gebiedsgerichte beleidsvisie uitgewerkt wordt ten aanzien van de specifieke delfstof; dat in het bijzonder oppervlaktedelfstoffenplan (BOD) 'Klei van Ieper & Maldegemklei', vastgesteld door de Vlaamse Regering op 28 november 2008, voorgesteld wordt deze 22,88 ha grote zone te schrappen als ontginningsgebied en in te kleuren als agrarisch gebied;

Overwegende dat de Vlaamse Regering op 12 oktober 2012 het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan Oppervlaktedelfstoffenzone 'Klei van Ieper en

Maldegemklei' definitief vastgesteld heeft;

Overwegende dat uit contactname met de dienst stedenbouw van de gemeente Langemark-Poelkapelle blijkt dat de ontginning van klei er reeds in de jaren '58-59' van de vorige eeuw werd stopgezet; dat vooraan de jaren 1980 de putten werden gedempt en in 1983 de deputatie een vergunning zou hebben verleend voor het afdekken van de putten met teelaarde; dat sedert dan de grond in gebruik is ten behoeve van de landbouw, alsnog de dienst stedenbouw;

Overwegende dat blijkens luchtfoto's er geen spoor meer te bekennen is van enige kleiontginningsactiviteit; dat de kleiontginningsactiviteit wel degelijk stopgezet is; dat de nabestemming duidelijk is gerealiseerd;

Overwegende dat in die omstandigheden kan geoordeeld worden op basis van de nabestemming agrarisch gebied; dat de uitbating gebeurt binnen de gebouwen van een voormalige steenbakkerij en niet gepaard gaat met stedenbouwkundig vergunningsplichtige handelingen; dat om bovenvermelde redenen de inrichting verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en goede ruimtelijke ordening".

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) en van het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel valt uiteen in drie onderdelen.

In een eerste middelonderdeel voert verzoekster een "duidelijk gebrek aan afdoende en draagkrachtige motivering" aan voor wat het aspect geurhinder betreft. Zij stelt daarbij dat voor dit aspect in het bestreden besluit louter wordt verwezen naar een telefoongesprek, terwijl zij de inhoud van dit gesprek niet kan nagaan en dus ook niet kan controleren of en hoe er door de afdeling Milieu-inspectie controles werden uitgevoerd. Zij benadrukt dat de geurhinder te dezen nochtans een groot probleem vormt, vooral "tijdens de warme periode van het jaar". Zij is van oordeel dat een zorgvuldige overheid op dat ogenblik de nodige controles zou moeten uitvoeren. Zij gaat vervolgens in op de motieven betreffende het einde van de ontginningsactiviteiten. Met name verwijt

zij de overheid dat deze zich hierbij steunt op een "contactopname" met de gemeente. Evenwel is het voor haar onmogelijk om na te gaan wat in deze contactopname werd uiteengezet. Zij meent dat de motivering dienaangaande gehuld blijft in "zeer vage bewoording(en)". Zo is het haar onduidelijk welke ontginning werd stopgezet en welke vergunning "zou" zijn afgeleverd om de putten af te dekken met teelaarde.

In een tweede middelonderdeel bekritiseert verzoekster het feit dat thans aan de exploitant een uitbreiding van zijn milieuvergunning wordt toegestaan, terwijl hij in het verleden manifest nalatig is gebleken in het nemen van maatregelen om schade en hinder te voorkomen, en zulks onder meer op het vlak van ontsnappende nertsen en geluidshinder door alarminstallaties. Bovendien wijst verzoekster erop dat de bijzondere vergunningsvoorwaarden niets vermelden met betrekking tot het afschermen van de ramen van de nertsenkwekerij.

In een derde middelonderdeel stelt verzoekster, samengevat, dat er een ongunstig advies vanwege het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Langemark-Poelkapelle voorligt, doch dat in het bestreden besluit daarop niet wordt ingegaan.

5. De verwerende partij antwoordt vooreerst dat niet tegelijkertijd de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht kan worden aangevoerd. Zij stelt dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven kent en dat zij dus kritiek uit op de "geformaliseerde materiële motieven" van het bestreden besluit.

Met betrekking tot het eerste middelonderdeel is de verwerende partij van mening dat verzoekster niet alle motieven uit het bestreden besluit bij haar kritiek betrekt. Zo wordt in het bestreden besluit, inzake geurhinder, nagegaan "hoeveel dieren aanwezig zijn en wanneer, hoe de mest opgevangen, verwerkt en bewaard wordt". Tevens wordt gewezen op "de dagelijkse afhaling van de mest, de voeding, het afpelsen, het bewaren en afvoeren van de kadavers en de ligging van

de kooien ten aanzien van de dichtste buurtbewoner". De verwerende partij stelt dat deze elementen, samen met de telefonische mededeling van de afdeling Milieu-inspectie dat geen geurhinder werd vastgesteld, haar ertoe hebben gebracht te besluiten dat er geen onaanvaardbare geurhinder is. Verzoekster zou daarvan ook geen tegenbewijs leveren. Wat het einde van de ontginning betreft, argumenteert de verwerende partij dat in het bestreden besluit niet alleen wordt verwezen naar de informatie, ingewonnen bij de gemeente, doch ook naar luchtfoto's, naar het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan en naar het advies van de afdeling Ruimtelijke Planning en Stedenbouwkundig Beleid. Ook over dit element zou verzoekster geen tegenindicaties aanbrengen.

Op het tweede middelonderdeel antwoordt de verwerende partij dat, zo er in het verleden nertsen zijn ontsnapt, thans de nodige bijzondere voorwaarden worden opgelegd om deze hinder uit te sluiten. Zij verwijst hiervoor naar de bijzondere exploitatievoorwaarde betreffende de omheining, waaromtrent geen uitstel meer werd verleend.

Op het derde middelonderdeel repliceert de verwerende partij, samengevat, dat het aangehaalde advies dateert uit de eerste fase van de vergunningsprocedure en dat het in beroep genomen bestreden besluit hierop niet dient in te gaan.

6. Verzoekster dupliceert, met betrekking tot de geurhinder, dat de door de verwerende partij aangehaalde elementen irrelevant zijn en dat daarentegen de controle van het feit of er momenteel reeds geurhinder bestaat cruciaal is. De verwijzing naar luchtfoto's in verband met het einde van de ontginningsactiviteiten is volgens verzoekster evenmin dienstig. Het is immers voor haar niet duidelijk wanneer en door wie deze foto's zijn genomen en bovendien zou kleinschalige ontginning niet steeds zichtbaar zijn op luchtfoto's en zouden sinds het vastleggen van de luchtbeelden opnieuw ontginningsactiviteiten kunnen zijn opgestart.

Aangaande het derde middelonderdeel voegt verzoekster in haar memorie van wederantwoord nog toe dat de door de verwerende partij ter staving van haar standpunt aangehaalde rechtspraak van de Raad van State betrekking heeft op een advies van de afdeling Milieuvergunningen en dus van een "eigen adviesorgaan" van het bestuur, terwijl het te dezen gaat om een advies van het college van burgemeester en schepenen. Zij beklemtoont in dit verband dat "er kan vanuit gegaan worden dat een plaatselijk bestuur de situatie goed kan inschatten".

7. In haar laatste memorie laat verzoekster nog gelden dat, hoewel uit de massaal ingediende bezwaarschriften duidelijk blijkt dat thans reeds sprake is van enorme geurhinder, in het bestreden besluit ter zake louter wordt verwezen naar een telefoongesprek en naar maatregelen die op heden reeds worden toegepast in de bestaande inrichting, zonder dat rekening wordt gehouden met de onvermijdelijke toename van de geurhinder als gevolg van de verdubbeling van het nertsenbestand.

Beoordeling

8. Luidens de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet moeten de bestuurshandelingen uitdrukkelijk gemotiveerd worden en dient de motivering de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet ook afdoende zijn. Bij de toetsing van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

9. De verwerende partij is in het bestreden besluit van oordeel dat de geurhinder, veroorzaakt door de bestreden inrichting, binnen de perken van het aanvaardbare blijft. Ter staving van deze beoordeling, verwijst zij onder meer naar

"een telefoongesprek (...) met de afdeling Milieu-inspectie (waaruit) bleek dat er geen geurhinder (...) werd vastgesteld". De formele motiveringsplicht op zich vereist niet dat omtrent deze vaststelling nadere details zouden worden weergegeven, aangezien zulks zou neerkomen op het veruitwendigen van de motieven van de motieven.

Anders dan verzoekster het doet uitschijnen, steunt de aangehaalde conclusie bovendien niet louter op deze ene vaststelling, doch ook op de overweging dat "dagelijks de mest wordt verwijderd van onder de kooien", dat "de mestkelders afgesloten zijn", dat "de mestvaalt een beperkte hoeveelheid mest betreft, die is gelegen op minstens 150 meter afstand van de dichtste woning waardoor de kans op geurhinder minimaal zal zijn", dat "gedurende de helft van het jaar alleen ouderdieren op de inrichting aanwezig zijn", dat "het extern bereid voeder dagelijks wordt gekoeld (2°C) en wordt aangeleverd vanuit een koelvrachtwagen en overgepompt in een gesloten silo", dat "de huiden (...) worden gestockeerd in een koelcel", dat "de kadavers en het slachtafval eveneens worden bewaard in hermetisch afgesloten plastic vaten in de koelcellen", dat "deze kadavers en het slachtafval regelmatig worden afgehaald" en dat "de exploitatie gebeurt in het verst van de straat verwijderde gedeelte (van de inrichting)".

Verzoekster betrekt geen van deze overwegingen bij haar kritiek, terwijl deze nochtans dienstig zijn voor de beoordeling van de verwerende partij over de beweerde geurhinder. Het standpunt van de verwerende partij is dan ook niet onjuist of kennelijk onredelijk.

10. Over het einde van de ontginningsactiviteiten wordt in het bestreden besluit gesteld "dat uit contactname met de dienst stedenbouw van de gemeente Langemark-Poelkapelle blijkt dat de ontginning van klei er reeds in de jaren '58-59' van de vorige eeuw werd stopgezet; dat vooraan de jaren 1980 de putten werden gedempt en in 1983 de deputatie een vergunning zou hebben verleend voor het afdekken van de putten met teelaarde (en) dat sedert dan de grond in gebruik is ten behoeve van de landbouw". Deze overweging bevat, in het

licht van de formele motiveringsplicht, voldoende concrete elementen waaruit kan worden afgeleid welke redenen de verwerende partij tot haar beoordeling hebben gebracht. Dit motief wordt ook nog gedragen door de verwijzing naar luchtfoto's waarin "geen spoor meer te bekennen is van enige kleiontginningsactiviteit".

Verzoekster laat na aan te tonen dat dit oordeel onjuist of kennelijk onredelijk is.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

11. Wat het tweede middelonderdeel betreft, wordt opgemerkt dat gebeurlijke inbreuken door de exploitant in het verleden niet dienstig zijn om de wettigheid van de nieuwe vergunning te beoordelen.

De verwerende partij besteed bovendien de nodige aandacht aan het probleem van de ontsnappende nertsen. In het bestreden besluit wordt immers overwogen dat "nog meer aandacht moet gegeven worden aan het afschermen van de exploitatie (en) dat alle ramen en kieren van de (oude)steenbakkerij op een passende manier met gaas moeten worden afgedekt". Zulks wordt weliswaar niet expliciet in een bijzondere exploitatievoorwaarde gegoten, doch is niettemin een dwingende overweging. Voorts wordt er in het bestreden besluit op gewezen "dat de exploitant heeft verklaard dat aan de kant van het fietspad vallen-systemen geplaatst werden om het uitbreken van dieren te voorkomen" en de bestreden beslissing verleent geen uitstel meer voor het realiseren van een omheining.

Met betrekking tot de lawaaihinder, veroorzaakt door een slecht werkende alarminstallatie, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat deze "ondertussen correct is afgesteld".

Verzoekster maakt in het tweede middelonderdeel een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

12. Wat het derde middelonderdeel betreft, heeft een administratief beroep, overeenkomstig artikel 51 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I) ingesteld bij de verwerende partij tegen een beslissing in eerste aanleg genomen door de deputatie van de provincie, devolutieve werking. Dit brengt met zich mee dat de verwerende partij de milieuvergunningsaanvraag aan een geheel nieuw en eigen onderzoek onderwerpt. Zij beschikt hierbij, overeenkomstig artikel 20 van Vlarem I, ook over haar eigen adviesorganen. Het is met de door deze organen uitgebrachte adviezen dat zij in haar beslissing rekening moet houden, en bijgevolg niet met de adviezen gegeven in eerste aanleg. Zij diende aldus in de bestreden beslissing niet te motiveren waarom gebeurlijk met een dergelijk advies te dezen geen rekening zou zijn gehouden, en zulks zelfs niet op basis van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster voert niet aan dat de verwerende partij te dezen de hinder voor de mens en het leefmilieu niet in haar besluitvorming zou hebben betrokken, noch toont zij aan dat de op dit vlak door de vergunningverlenende overheid gemaakte beoordeling onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

13. Het enige middel is, in zijn geheel, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien februari tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Luc Hellin**